

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

24. januar 2013*

»Traktatbrud — statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet — tilbagesøgningsforpligtelse — manglende opfyldelse — formalitetsindsigelse — tidligere retskraftig dom fra Domstolen«

I sag C-529/09,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, andet afsnit, TEUF, anlagt den 18. december 2009,

Europa-Kommissionen ved L. Flynn og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel (refererende dommer) og M. Berger,

generaladvokat: V. Trstenjak

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juli 2012,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Dom

- 1 Europa-Kommissionen har i stævningen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til artikel 288, stk. 4, TEUF og artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 1999/509/EF af 14. oktober 1989 om Spaniens støtte til virksomhederne i Magefesa-koncernen og deres efterfølgere (EFT 1999 L 198, s. 15), idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne beslutning hvad angår virksomheden Industrias Domésticas, SA (herefter »Indosa«).

Retsforskrifter

- 2 13. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [108 TEUF] (EFT L 83, s. 1) har følgende ordlyd:

»[I] tilfælde af ulovlig støtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, skal den effektive konkurrence genetableres; til det formål er det nødvendigt, at støtten, inklusive renter, omgående tilbagebetales; tilbagebetalingen bør ske i overensstemmelse med procedurerne i national ret; anvendelsen af disse procedurer må ikke – ved at forhindre en omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens beslutning – være til hinder for en genskabelse af normale konkurrencevilkår; med henblik herpå bør medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at Kommissionens beslutning fungerer efter hensigten.«

- 3 Nævnte forordnings artikel 14 har overskriften »Tilbagebetaling af støtte« og fastsætter:

»1. I negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren [...] Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen.

2. Den støtte, der skal tilbagebetales i medfør af en beslutning om tilbagebetaling, skal indeholde renter beregnet på grundlag af en passende sats, der fastsættes af Kommissionen. Renterne betales fra det tidspunkt, hvor den ulovlige støtte var til støttemodtagerens rådighed, og indtil den tilbagebetales.

3. Med forbehold af eventuel kendelse fra [Den Europæiske Unions Domstol] efter artikel [278 TEUF] skal tilbagebetalingen ske omgående og i overensstemmelse med gældende procedurer i den pågældende medlemsstats nationale ret, forudsat at disse giver mulighed for omgående og effektiv gennemførelse af Kommissionens beslutning. Til det formål og i tilfælde af søgsmål ved de nationale domstole træffer de pågældende medlemsstater alle nødvendige foranstaltninger, som er til rådighed i deres respektive retssystemer, herunder også foreløbige foranstaltninger, dog med forbehold af fællesskabsretten.«

- 4 Samme forordnings artikel 23, stk. 1, foreskriver følgende:

»Retter den pågældende medlemsstat sig ikke efter betingede eller negative beslutninger, navnlig i sager, der henvises til i artikel 14, kan Kommissionen indbringe sagen direkte for Domstolen i overensstemmelse med [artikel 108, stk. 2, TEUF].«

Baggrunden for tvisten

De faktiske omstændigheder

- 5 Magefesa er en koncern bestående af spanske industrivirksomheder, der fremstiller husholdningsartikler.
- 6 Magefesa-koncernen udgøres navnlig af fire virksomheder, nemlig Indosa med hjemsted i Baskerlandet, Cubertera del Norte SA (herefter »Cunosa«) og Manufacturas Gur SA (herefter »GURSA«) med hjemsted i Kantabrien samt Manufacturas Inoxidables Gibraltar SA (herefter »MIGSA«) med hjemsted i Andalusien.
- 7 Efter at have haft alvorlige økonomiske vanskeligheder siden 1983 blev Magefesa-koncernen genstand for et handlingsprogram, der bl.a. indebar en personalenedskæring og tildeling af støtte fra den spanske centralregering og de regionale regeringer i de selvstyrende regioner Baskerlandet, Kantabrien og Andalusien, hvor koncernens forskellige virksomheder var beliggende.
- 8 Med henblik på tildelingen af støtte blev der stiftet administrationselskaber i de pågældende selvstyrende regioner, nemlig Fiducias de la cocina y derivados SA (herefter »Ficodesa«) i Baskerlandet, Gestión de Magefesa en Cantabria SA i Kantabrien og Manufacturas Damma SA i Andalusien.
- 9 Da situationen ikke desto mindre fortsat forværredes, indstillede Cunosa sin aktivitet i starten af 1994 og blev erklæret konkurs den 13. april 1994, MIGSA indstillede sin aktivitet i 1993 og blev erklæret konkurs den 17. maj 1999. GURSA indstillede sin aktivitet i 1994 og blev efterfølgende erklæret insolvent.
- 10 Indosa blev som følge af en begæring herom fra virksomhedens ansatte ved en retsafgørelse af 19. juli 1994 erklæret i betalingsstandsning med tilbagevirkende kraft fra den 24. februar 1986. Ved en ny retsafgørelse fik Indosa imidlertid lov til at genoptage sin aktivitet for at undgå at bringe virksomhedens 478 ansattes job i fare.
- 11 Hvad angår administrationselskaberne blev Ficodesa erklæret konkurs den 19. januar 1995, mens Manufacturas Damma SA og Gestión de Magefesa en Cantabria SA har indstillet deres aktivitet.

Kommissionens beslutninger

- 12 Magefesa-koncernen har været genstand for to sager om statsstøtte.
- 13 Den 20. december 1989 vedtog Kommissionen beslutning 91/1/EØF om støtte ydet i Spanien af centralregeringen og en række autonome regeringer til MAGEFESA, der producerer husholdningsartikler af rustfrit stål og mindre elapparater (EFT 1991 L 5, s. 18), hvorved denne institution erklærede den støtte, som virksomhederne i Magefesa-koncernen havde fået tildelt i form af lånegarantier, et lån på særligt gunstige vilkår, gavebistand og et rentetilskud, for at være ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet.
- 14 Den del af støtten, som i beslutning 91/1 erklæredes ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, der er blevet ydet af den selvstyrende region Baskerlandet, udgøres af:
  - en lånegaranti på 300 mio. ESP ydet direkte til Indosa
  - en lånegaranti på 672 mio. ESP ydet til Ficodesa, og

— et rentetilskud på 9 mio. ESP.

- 15 Ved samme beslutning blev de spanske myndigheder pålagt bl.a. at trække lånegarantierne tilbage, at konvertere lånet på særligt gunstige vilkår til et normalt lån og at tilbagesøge tilskuddene.
- 16 I 1997 modtog Kommissionen nye klager over fordelene for virksomhederne i Magefesa-koncernen som følge af den gavebistand, der var blevet erklæret uforenelig med fællesmarkedet ved beslutning 91/1, og over disse virksomheders manglende opfyldelse af økonomiske og skattemæssige forpligtelser. Efterfølgende besluttede denne institution at indlede proceduren fastsat i EF-traktatens 93, stk. 2 (senere artikel 88, stk. 2, EF, nu artikel 108 TEUF), for den støtte, der er blevet ydet til disse virksomheder eller deres efterfølgere siden 1989, og den 14. oktober 1998 vedtog Kommissionen beslutning 1999/509. Sidstnævnte blev meddelt den spanske regering den 29. oktober 1998.
- 17 Ved nævnte beslutning erklærede Kommissionen den støtte, som de spanske myndigheder havde bevilget bl.a. Indosa i form af vedvarende undladelse af at betale skatter og socialsikringsbidrag både før og efter, at denne virksomhed blev erklæret konkurs, og helt indtil maj 1997, for at være ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet.
- 18 I samme beslutnings artikel 2 blev Kongeriget Spanien opfordret til at træffe de fornødne foranstaltninger til tilbagesøgning af denne støtte fra støttemodtagerne, idet de tilbagesøgte beløb skulle indbefatte forfaldne renter fra nævnte støttes tildeling, og indtil denne faktisk tilbagebetales.
- 19 I henhold til artikel 3 i beslutning 1999/509 skulle Kongeriget Spanien inden for en frist på to måneder regnet fra meddelelsen af denne beslutning underrette Kommissionen om de foranstaltninger, som det traf i medfør heraf.
- 20 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. december 1998 nedlagde Kongeriget Spanien i henhold til artikel 173 EF (efter ændring artikel 230 EF, nu artikel 263 TEUF) påstand om annullation af beslutning 1999/509.
- 21 I dom af 12. oktober 2000, Spanien mod Kommissionen (sag C-480/98, Sml. I, s. 8717), fastslog Domstolen:
- »1) Kommissionens beslutning [1999/509] annulleres, for så vidt som det heri er fastsat, at de tilbagebetalingspligtige beløb skal omfatte renter, som er forfaldet, efter at Indosa og Cunosa er erklæret konkurs, af den ulovlige støtte, som er ydet før konkurserklæringen.
  - 2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
  - 3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger og betaler tre fjerdedele af de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen.«
- 22 Den 22. december 1999 anlagde Kommissionen i henhold til artikel 88, stk. 2, andet afsnit, EF et traktatbrudssøgsmål mod Kongeriget Spanien med påstand om, at det skulle fastslås, at sidstnævnte ikke inden for den fastsatte frist havde truffet de foranstaltninger, der var nødvendige for at efterkomme beslutning 91/1 og 1999/509.
- 23 I dom af 2. juli 2002, Kommissionen mod Spanien (sag C-499/99, Sml. I, s. 6031), fastslog Domstolen:
- »1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 249, stk. 4, EF samt artikel 2 og 3 i [beslutning 91/1] og artikel 2 og 3 i [beslutning 1999/509], idet Kongeriget Spanien dels ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme beslutning 91/1, for så vidt den erklærer den støtte, der er ydet virksomhederne [INDOSA], [GURSA], [MIGSA] og [CUNOSA], for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, og for at efterkomme beslutning

1999/509, for så vidt den erklærer den støtte, der er ydet virksomhederne GURSA, MIGSA og CUNOSA, for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, dels ikke inden for den fastsatte frist har underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, der var truffet for at efterkomme beslutning 1999/509, for så vidt den erklærer den støtte, der er ydet INDOSA, for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet.

- 2) Kongeriget Spanien frifindes i øvrigt.
- 3) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.«

24 Som det fremgår af præmisserne til nævnte dom, frifandt Domstolen Kongeriget Spanien for den del af Kommissionens påstand, hvorefter det skulle fastslås, at Kongeriget Spanien ikke havde truffet de foranstaltninger, der var nødvendige for at efterkomme beslutning 1999/509, idet Domstolen lagde den omstændighed til grund, at beslutningen om likvidation af Indosa var blevet truffet på en kreditorsamling, som havde fundet sted den 4. juli 2000.

Drøftelserne før anlæggelsen af denne sag

25 Efter afsigelsen af dommen i sagen Kommissionen mod Spanien har Kommissionen og Kongeriget Spanien ført en omfattende korrespondance om tilbagesøgningen af den støtte, der er omhandlet i beslutning 91/1 og 1999/509 om opfyldelsen af nævnte dom.

26 Det fremgår af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at Indosa fortsatte sine aktiviteter, selv om sidstnævnte blev erklæret konkurs i 1994.

27 Som svar på Kommissionens anmodninger om oplysninger af 25. marts og 27. juli 2004 samt af 31. januar 2005 anførte de spanske myndigheder i skrivelse af 31. marts 2005 bl.a., at en aftale om likvidation af Indosa var blevet godkendt den 29. september 2004, at denne godkendelse var blevet anfægtet, uden at dette havde en opsættende virkning, og at proceduren for likvidation af Indosas aktiver herefter kunne indledes.

28 Ved skrivelser af 5. juli og 16. december 2005 konstaterede Kommissionen, at Indosa fortsat udøvede sine aktiviteter næsten tre år efter afsigelsen af dommen i sagen Kommissionen mod Spanien, at proceduren for likvidation af dets aktiver endnu ikke var blevet indledt, og at den ulovlige støtte ikke var blevet tilbagesøgt. Herudover anmodede institutionen om, at Indosas aktiviteter blev indstillet, og at likvidationen af virksomhedens aktiver blev indledt senest den 25. januar 2006.

29 I løbet af 2006 vurderede Kommissionen, at beslutning 91/1 og 1999/509 var efterkommet for så vidt angår GURSA, MIGSA og Cunosa, idet deres aktiviteter var blevet indstillet, og deres aktiver var blevet solgt til markedspris. Derimod fortsatte korrespondancen mellem Kommissionen og de spanske myndigheder vedrørende Indosa.

30 Ved skrivelse af 30. maj 2006 meddelte Kongeriget Spanien Kommissionen, at likvidationsaftalen for Indosa var blevet endelig den 2. maj 2006.

31 Kommissionen fremhævede imidlertid i en række skrivelser af bl.a. 18. oktober 2006, 27. januar 2007 og 26. september 2008, at Indosas aktiviteter reelt ikke var ophørt, og at der ikke var blevet foretaget likvidation af virksomhedens aktiver. De af Kongeriget Spanien afgivne oplysninger viste nemlig, at Indosas aktiviteter fortsat udøvedes gennem virksomhedens 100% ejede datterselskab, Compañía de Menaje Doméstico SL (herefter »CMD«), som Indosas kurator havde stiftet med henblik på at afsætte virksomhedens produktion, og hvortil alle dens aktiver og ansatte var blevet overført. Da

Kommissionen vurderede, at Indosas aktiver ikke var blevet overført ved en åben og gennemsigtig proces, konkluderede den, at CMD udøvede den støttede aktivitet, og at det derfor var nødvendigt at tilbagesøge den pågældende støtte hos CMD.

- 32 Kongeriget Spanien svarede i en række skrivelser af bl.a. 8. oktober og 13. november 2008 samt 24. juli og 25. august 2009, hvoraf fremgår, at CMD havde indgivet en konkursbegæring den 30. juni 2008, og at virksomhedens kuratorer havde indgivet en begæring om kollektiv afskedigelse af hele personalet, som den kompetente nationale ret havde godkendt.
- 33 Ved skrivelser af 18. august, 7. og 21. september 2009 udbad Kommissionen sig en detaljeret oversigt over tidsforløbet med en angivelse af den nøjagtige dato for ophøret af CMD's aktiviteter og nærmere oplysninger om proceduren for likvidation af virksomhedens aktiver, herunder bevis for, at afståelsen var sket på markedsvilkår. Endvidere anmodede institutionen Kongeriget Spanien om at fremlægge bevis for, at den støtte, der var erklæret uforenelig med fællesmarkedet, var anmeldt som en fordring i CMD som massekrav.
- 34 Ved skrivelser af 21. september, 13. og 21. oktober 2009 svarede Kongeriget Spanien i det væsentlige, at CMD havde indstillet sine aktiviteter den 30. juli 2009, uden dog at fremlægge den detaljerede oversigt over tidsforløbet, som Kommissionen havde udbedt sig.
- 35 Den 3. september 2009 stiftede de tidligere ansatte i CMD et anpartsselskab ejet af de ansatte med navnet Euskomenaje 1870 SLL (herefter »Euskomenaje«), hvis aktivitet bestod i at fremstille og sælge husholdningsartikler og mindre elapparater. Ifølge Kongeriget Spanien havde Euskomenaje fået tilladelse til at udøve en »midlertidig aktivitet« med henblik på at holde industrianlæggene i gang og påtage sig de faste udgifter for at begrænse kravene i CMD's konkursbo.
- 36 Efter stiftelsen af nævnte selskab tillod kurator i konkursboet efter CMD en midlertidig overdragelse af CMD's aktiver til Euskomenaje, indtil proceduren for likvidation af CMD's aktiver var afsluttet.
- 37 Kommissionen har reageret på følgende måde.
- 38 Dels har den anlagt denne sag, som vedrører Kongeriget Spaniens manglende opfyldelse af beslutning 1999/509 for så vidt angår Indosa.
- 39 Dels har den over for Kongeriget Spanien indledt den procedure, der er fastsat i artikel 228 EF (nu artikel 260 TEUF), ved den 23. november 2009 at tilsende det en åbningskrivelse, hvorved den foreholder denne medlemsstat, at den ikke har opfyldt dommen i sagen Kommissionen mod Spanien, i det omfang denne vedrører beslutning 91/1, og for så vidt angår Indosa.

Udviklingen efter, at denne sag er blevet indbragt for Domstolen

- 40 Den i foregående præmis omhandlede traktatbrudsprocedure for manglende opfyldelse af en dom fra Domstolen, som fastslog, at en medlemsstat havde tilsidesat EU-retten, har ført til dom af 11. december 2012, Kommissionen mod Spanien (sag C-610/10).
- 41 Det fremgår at sidstnævnte dom, at Kongeriget Spanien den 26. januar 2010 meddelte Kommissionen, at Indosa og CMD var under likvidation, og at deres aktiviteter var ophørt.
- 42 I skrivelser af 2. og 9. juni 2010 anførte Kongeriget Spanien bl.a., at den selvstyrede region Baskerlandet ikke var blandt kreditorerne i CMD på grund af den støtte, der ved beslutning 91/1 var erklæret ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, men at denne selvstyrede region ville gøre sig til part i konkursbehandlingen af dette selskab ved at anmode om, at fordringen vedrørende nævnte støtte blev optaget på listen over anmeldte krav.

- 43 Ved skrivelse af 7. juli 2010 meddelte Kongeriget Spanien Kommissionen likvidationsplanen for CMD og den kendelse, hvorved den nationale ret den 22. juni 2010 havde godkendt denne plan. Ifølge planen skulle alle CMD's aktiver sælges til virksomhedens kreditorer, det vil hovedsageligt sige dens lønmodtagere, hvorved de ville opnå delvis fyldestgørelse for deres fordringer, medmindre der blev indgivet et bedre bud inden 15 dage regnet fra offentliggørelsen af denne plan. Det fremgår imidlertid af nævnte plan, at den omhandlede ulovlige støtte ikke var blandt de anmeldte krav.
- 44 Den 3. december 2010 anmodede den selvstyrende region Baskerlandet om at få kravet på tilbagebetaling af den støtte, som var ydet Indosa og erklæret ulovlig ved beslutning 91/1, opført på listen over anmeldte krav i CMD's konkursbo. Det således anmeldte krav beløb sig til ca. 16,5 mio. EUR, dvs. et væsentligt mindre beløb end den samlede omhandlede støtte, men den nævnte selvstyrende region korrigerede efterfølgende flere gange beløbet, der ifølge dens sidste anmeldelse af 7. december 2011 udgjorde 22 683 745 EUR, hvilket svarer til Kommissionens ansættelse af fordringen.
- 45 Ved kendelse af 12. januar 2011 pålagde Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao (Spanien) CMD at indstille sin aktivitet og at lukke virksomheden.
- 46 Den 3. marts 2011 indgav den selvstyrende region Baskerlandet en begæring til nævnte ret med henblik på at få indstillet den aktivitet, som Euskomenaje udøvede i CMD's lokaler.
- 47 Den 10. marts 2011 appellerede den nævnte selvstyrende region den kendelse af 22. juni 2010, som er nævnt i denne doms præmis 43, hvorved likvidationsplanen for CMD var blevet godkendt.
- 48 Ved kendelse af 16. januar 2012 ophævede Audiencia Provincial de Bizkaia (Spanien) nævnte kendelse og fastslog, at likvidationen af CMD's aktiver skulle ske til tredjemand på frie, gennemsigtige og åbne konkurrencevilkår.
- 49 Ved kendelse af 4. april 2012 fjøede Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao en fordring på 22 683 745 EUR med den selvstyrende region Baskerlandet som fordringshaver til CMD's passiver.

Om søgsmålet

- 50 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2010 har Kongeriget Spanien fremsat en formalitetsindsigelse mod det af Kommissionen anlagte søgsmål i henhold til artikel 91, stk. 1, i den version af Domstolens procesreglement, der var gældende på daværende tidspunkt. Den 31. august 2010 besluttede Domstolen at behandle denne indsigelse samtidigt med behandlingen af sagens realitet.

Om formalitetsindsigelsen

Parternes argumenter

- 51 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at denne sag ikke kan antages til realitetsbehandling, med den begrundelse, at det på baggrund af dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Kongeriget Spanien ville stride mod princippet om materiel retskraft.
- 52 De tre betingelser, der er opstillet i Domstolens praksis for, hvornår en indsigelse om materiel retskraft tiltrædes, nemlig at der skal være identitet mellem parter, genstand og formål, hævdes at være opfyldt i det foreliggende tilfælde. De to sager vedrører nemlig de samme parter, dvs. Kommissionen og Kongeriget Spanien, har samme genstand, som udgøres af beslutning 1999/509, og formål, idet det

søgsmål, der gav anledning til dommen i sagen Kommissionen mod Kongeriget Spanien, var anlagt i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, som svarer til bestemmelsen i den nuværende artikel 108, stk. 2, TEUF.

- 53 Eftersom Domstolen i dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Spanien i det væsentlige fastslog, at Kongeriget Spanien havde opfyldt de forpligtelser, der påhvilede det i henhold til nævnte beslutning, bør nærværende sag afvises, idet den angår et spørgsmål, som der allerede er taget stilling til. Hvad angår Indosa begrænsede Domstolen sig nemlig i nævnte doms præmis 43 til at fastslå, at medlemsstaten alene havde tilsidesat sin forpligtelse til at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der allerede var truffet, og de foranstaltninger, der ville blive truffet for at tilbagesøge den støtte, der var ydet denne virksomhed. Det fremgår af samme doms præmis 40, 44 og 46, at Kongeriget Spanien skulle frifindes for nævnte institutions påstand om ikke at have truffet de nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den støtte, som var ydet Indosa, med den begrundelse, som er anført i nævnte doms præmis 33 og 35, at beslutningen om likvidation af Indosa var blevet truffet på en kreditorsamling.
- 54 Med hensyn til forpligtelsen til at underrette Kommissionen om foranstaltninger truffet for at efterkomme beslutning 1999/509 inden for den deri fastsatte frist har Kongeriget Spanien endvidere anført, at det fremgår af præmis 42 i dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Kongeriget Spanien, at fristen ifølge denne beslutnings artikel 3 udløb den 29. december 1998, hvorfor nævnte forpligtelsen ikke længere kan opfyldes.
- 55 Kommissionen har nedlagt påstand om, at den af Kongeriget Spanien rejste formalitetsindsigelse forkastes.
- 56 Denne institution har til støtte herfor anført, at det følger af fast retspraksis, at den materielle retskraft i traktatbrudssøgsmål kun vedrører de faktiske og retlige omstændigheder, som der rent faktisk eller nødvendigvis er taget stilling til i en dom fra Domstolen (jf. bl.a. dom af 12.6.2008, sag C-462/05, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 4183, præmis 23, og af 29.6.2010, sag C-526/08, Kommissionen mod Luxembourg, Sml. I, s. 6180, præmis 27).
- 57 Det følger nærmere bestemt af denne retspraksis, at det i tilfælde, hvor sagens omstændigheder ændrer sig, tilkommer Kommissionen at afgøre, om det udgør en væsentlig ændring af den forudsætning, som Domstolens tidligere dom er baseret på, og at Kommissionen i bekræftende fald har beføjelse til at anlægge et nyt søgsmål.
- 58 Sådan forholder det sig netop i det foreliggende tilfælde.
- 59 I præmis 33 i dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Kongeriget Spanien har Domstolen nemlig lagt den forudsætning til grund, at »[d]er fandt en kreditorsamling sted den 4. juli 2000 for at træffe afgørelse om, hvorvidt Indosa skulle fortsætte sine aktiviteter eller ej, og det blev besluttet at likvidere selskabet inden for en frist på fire måneder«.
- 60 Efterfølgende viste det sig imidlertid i modsætning til, hvad der var blevet besluttet på nævnte kreditorsamling, at der ikke blev foretaget likvidation af Indosa, men at virksomhedens aktiviteter derimod fortsat udøvedes, først af Indosa selv, og senere ved datterselskabet CMD's mellemkomst.
- 61 Følgelig er de væsentlige faktiske omstændigheder, som er lagt til grund for dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Kongeriget Spanien, ikke blevet efterprøvet. Omstændighederne nævnt i foregående præmis udgør således nye omstændigheder, der ikke er taget stilling til i nævnte dom, hvorfor der er forskel på sagsgenstanden i denne sag og i den sag, der gav anledning til nævnte dom.

- 62 Desuden har Kommissionen ikke kunnet anlægge sag ved Domstolen mod Kongeriget Spanien i henhold til artikel 260, stk. 2, TEUF, så længe Domstolen endnu ikke havde fastslået denne medlemsstats tilsidesættelse af den pligt til tilbagesøgning af støtten ydet Indosa, som er fastsat i beslutning 1999/509.
- 63 Kommissionen har tilføjet, at hvis Domstolen tager formalitetsindsigelsen til følge, fratages denne institution de instrumenter, EUF-traktaten stiller til dens rådighed for at tvinge en medlemsstat til at gennemføre en beslutning truffet med henblik på at afhjælpe en konkurrencefordrejning, der er forårsaget af støtte, som er erklæret uforenelig med fællesmarkedet. Det af Kongeriget Spanien forfægtede synspunkt ville således bevirke, at reguleringen af kontrollen med statsstøtte og den beslutning, hvorved det blev fastslået, at den i det foreliggende tilfælde omhandlede støtte er ulovlig, fratages enhver effektiv virkning.

Domstolens bemærkninger

- 64 For det første mindes der om vigtigheden af retskraftprincippet både inden for Unionens retsorden og i medlemsstaternes retsordener (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Luxembourg, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Således har Domstolen allerede fastslået, at dette princip også finder anvendelse på traktatbrudssøgsmål (dommen i sagen Kommissionen mod Luxembourg, præmis 27).
- 66 Det følger af Domstolens faste retspraksis, at retskraften kun vedrører de faktiske og retlige omstændigheder, som den pågældende retsafgørelse rent faktisk eller nødvendigvis har taget stilling til (dommen i sagen Kommissionen mod Luxembourg, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 67 Med henblik på at afgøre, om Kommissionen har tilsidesat retskraftprincippet ved at anlægge denne sag, skal de faktiske og retlige rammer for de to omhandlede søgsmål undersøges med henblik på at fastslå, om de faktiske og retlige omstændigheder i denne sag og den, der gav anledning til dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Spanien, i det væsentlige er identiske (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Luxembourg, præmis 28).
- 68 Det drejer sig nærmere bestemt om at afgøre, om genstanden for denne sag er den samme som for den sag, der gav anledning til nævnte dom i sagen Kommissionen mod Spanien (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Portugal, præmis 27).
- 69 For det andet bemærkes, at søgsmålsadgangen i artikel 108, stk. 2, andet afsnit, TEUF blot er en variant af traktatbrudssøgsmålet, der på særlig måde er tilpasset de særlige problemer, statsstøtte rejser for konkurrencen på det indre marked (jf. dom af 3.7.2001, sag C-378/98, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 5107, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 70 Domstolen har gentagne gange inden for rammerne af sager anlagt i henhold til artikel 258 TEUF fastslået, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, skal afgøres på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, og at ændringer af forholdene i tiden derefter ikke kan tages i betragtning (jf. bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 25).
- 71 Således fremgår det af Domstolens faste praksis, at den relevante dato for bedømmelsen af et traktatbrudssøgsmål anlagt i henhold til artikel 108, stk. 2, andet afsnit, TEUF – fordi denne bestemmelse, til forskel fra artikel 258 TEUF, ikke fastsætter et administrativt trin, og Kommissionen som følge heraf ikke fremsætter en begrundet udtalelse, hvori den berørte medlemsstat gives en frist til at efterkomme EU-retten – i princippet er datoen fastsat i den kommissionsbeslutning, hvorom den manglende opfyldelse er omstridt (jf. bl.a. dom af 14.4.2011, sag C-331/09, Kommissionen mod

Polen, Sml. I, s. 2933, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis, af 1.3.2012, sag C-354/10, Kommissionen mod Grækenland, præmis 61, og af 28.6.2012, sag C-485/10, Kommissionen mod Grækenland, præmis 31).

- 72 I det foreliggende tilfælde blev der artikel 3 i beslutning 1999/509 fastsat en frist for Kongeriget Spanien på to måneder, der skulle regnes fra meddelelsen af beslutningen, til at underrette Kommissionen om de foranstaltninger, der blev truffet for at efterkomme denne beslutning.
- 73 Nævne beslutning blev meddelt Kongeriget Spanien den 29. oktober 1998, hvorfor den i beslutningens artikel 3 fastsatte tomånedersfrist udløb den 29. december samme år.
- 74 Det må imidlertid konstateres, således som det allerede er fastslået i denne doms præmis 28, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde efter en længere drøftelse mellem parterne om tilbagesøgningen af den omhandlede støtte i skrivelse af 16. december 2005 fastsatte en ny frist, som udløb den 25. januar 2006, inden for hvilken nævnte medlemsstat skulle opfylde sine forpligtelser i henhold til beslutning 1999/509.
- 75 Fristen fastsat i nævnte beslutnings artikel 3 må således anses for at være blevet erstattet af fristen i skrivelsen af 16. december 2005, hvorfor sidstnævnte frist er den relevante for vurderingen af, om der som påstået af Kommissionen i denne sag foreligger et traktatbrud (jf. i denne retning dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 28, og i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 50, samt dommen af 28.6.2012, i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 31).
- 76 Heraf følger, at Domstolen med henblik på stillingtagen til det i den foreliggende sag påståede traktatbrud skal undersøge de faktiske og retlige omstændigheder, som de forelå den 25. januar 2006, og dermed at det tidspunkt, der er relevant i denne sag, ligger længe efter afsigelsen af dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Spanien.
- 77 Under disse omstændigheder kan det ikke med føje hævdes, at genstanden for nærværende tvist er den samme som i den tvist, der gav anledning til nævnte dom i sagen Kommissionen mod Spanien.
- 78 Som anført i denne doms præmis 67 og 68, er det en nødvendig betingelse, at de to omhandlede sager har samme genstand i den forstand, at de beror på de samme faktiske og retlige omstændigheder, for at den første retsafgørelse kan have materiel retskraft i forhold til nærværende sag.
- 79 Som følge heraf må den af Kongeriget Spanien rejste formalitetsindsigelse vedrørende den materielle retskraft af dommen af 2. juli 2002 i sagen Kommissionen mod Spanien forkastes.

Om realiteten

Parternes argumenter

- 80 Kommissionen har foreholdt Kongeriget Spanien, at det ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til gennemførelse af beslutning 1999/509 for så vidt angår tilbagesøgning af den støtte, der ulovligt er ydet Indosa.
- 81 Selv om den nævnte virksomhed har været erklæret konkurs siden 1994, er denne støtte nemlig hverken blevet tilbagesøgt fra virksomheden eller blevet anmeldt som krav i virksomhedens konkursbo.
- 82 Desuden blev Indosas aktiviteter videreført på trods af, at sidstnævnte var erklæret konkurs, først af Indosa selv, derefter af virksomhedens 100% ejede datterselskab, nemlig CMD. Endvidere blev Indosas aktiver overdraget til CMD på en ikke ugenomsigtig måde og uden forudgående udbud.

- 83 Med hensyn til selskabet CMD, som efterfølgende ligeledes er blevet erklæret konkurs, har Kommissionen vurderet, at de spanske myndigheder ikke har gjort nok for at tilbagesøge den omhandlede ulovlige støtte fra denne virksomhed, og at de heller ikke har opført fordringen på tilbagebetaling af denne støtte på listen over anmeldte krav i sidstnævntes konkursbo.
- 84 Hertil kommer, at som følge af overdragelsen af CMD's aktiver bestod den konkurrencemæssige fordel, som den ulovlige støtte udgjorde, fortsat nu til fordel for Euskomenaje, en virksomhed, der blev stiftet af CMD's tidligere ansatte med henblik på at fortsætte den aktivitet, som sidstnævnte hidtil havde udøvet. Alt dette fører til, at denne transaktion må anses for at have tjent til endnu en gang at omgå de forpligtelser, der fulgte af likvidationen af det selskab, der havde modtaget den ulovlige støtte, idet overførslen af aktiver fra CMD til Euskomenaje var foretaget uden offentlig annoncering og uden modydelse.
- 85 Kongeriget Spanien er derimod af den opfattelse, at det har truffet alle de foranstaltninger, det kunne, for at sikre gennemførelsen af beslutning 1999/509.
- 86 I denne forbindelse har denne medlemsstat i det væsentlige gjort gældende, for det første, at den selvstyrende region Baskerlandet har truffet en række foranstaltninger for at anmelde fordringen på tilbagebetaling af den omhandlede ulovlige støtte i CMD's konkursbo.
- 87 For det andet har Kongeriget Spanien angående den støttede aktivitets ophør erkendt, at aktiviteten fortsatte i CMD's lokaler ved Euskomenajes mellemkomst. Denne medlemsstat mener dog, er den har truffet de fornødne foranstaltninger for at bringe denne aktivitet til ophør.
- 88 For det tredje mener Kongeriget Spanien for så vidt angår salget af CMD's aktiver, idet det har henvist til dom af 17. november 2011, Kommissionen mod Italien (sag C-496/09, Sml. I, s. 11483), at det er tilstrækkeligt til at opfylde en forpligtelse til at tilbagesøge en støtte, der er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, at fordringen på tilbagebetaling af den omhandlede støtte er opført på listen over anmeldte krav, og at der herefter ikke er noget krav om, at støttemodtagerens aktiver er solgt til markedspris.
- 89 Endelig har Kongeriget Spanien anført, at de offentlige kreditorer ikke har kunnet fremskynde likvidationen af CMD, som en dommer førte tilsyn med, og som blev foretaget efter den fremgangsmåde, der var foreskrevet i den gældende nationale lovgivning herom. Den sene gennemførelse af likvidationen skyldes forskellige vanskeligheder, som Kongeriget Spanien var uden indflydelse på. Den manglende tilbagesøgning af den ydede støtte skyldes den omstændighed, at de berørte virksomheder er gået konkurs.

Domstolens bemærkninger

- 90 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen flere gange har fastslået, at ophævelsen af en ulovlig støtte ved tilbagesøgning af beløbet er den logiske følge af, at støtten er fundet ulovlig (jf. bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 91 Følgelig er den medlemsstat, som en beslutning om tilbagesøgning af ulovlig støtte er rettet til, i medfør af artikel 288 TEUF forpligtet til at træffe alle fornødne foranstaltninger til sikring af denne beslutnings gennemførelse. Dette skal føre til en effektiv opkrævning af de skyldige beløb med henblik på at eliminere den konkurrencefordrejning, der er forårsaget af den konkurrencemæssige fordel på grund af den ulovlige støtte (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 55 og 56).
- 92 Tilbagesøgning af en støtte, som Kommissionen ved en beslutning har erklæret ulovlig og uforenelig, skal i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 659/1999, således som det ligeledes fremgår af 13. betragtning til denne forordning, ske omgående og i overensstemmelse med gældende procedurer i

den pågældende medlemsstats nationale ret, forudsat at disse giver mulighed for omgående og effektiv gennemførelse af beslutningen, hvilket er en betingelse, som afspejler det effektivitetsprincip, der er fastsat i Domstolens praksis (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 59, og dom af 29.3.2012, sag C-243/10, Kommissionen mod Italien, præmis 36).

- 93 For at kunne vurdere velbegrundetheden af nærværende sag, skal det derfor undersøges, om den virksomhed, der har modtaget den omhandlede ulovlige støtte, har tilbagebetalt denne inden for den herfor fastsatte frist.
- 94 Det må straks fastslås, at den tvist, der er indbragt for Domstolen, udelukkende vedrører den støtte, som er ydet Indosa, og som ved beslutning 1999/509 er erklæret uforenelig med fællesmarkedet.
- 95 Der mindes i denne forbindelse om, at den relevante dato for anvendelsen af artikel 108, stk. 2, andet afsnit, TEUF ifølge Domstolens faste praksis er den, der er fastsat i beslutningen, hvis gennemførelse er omstridt, eller i givet fald den dato, som Kommissionen efterfølgende har fastsat (jf. bl.a. dommen af 28.6.2012 i sagen Kommissionen mod Grækenland, præmis 31).
- 96 Som allerede anført i denne doms præmis 74-76, er den relevante dato i det foreliggende tilfælde den, hvor den af Kommissionen fastsatte frist i skrivelsen af 16. december 2005 udløb, dvs. den 25. januar 2006.
- 97 Det er imidlertid ubestridt i dette tilfælde, at den ulovlige støtte, som Indosa havde modtaget, ikke var blevet tilbagesøgt hos denne virksomhed på dette tidspunkt. Det må desuden konstateres, at ingen af de i beslutning 1999/509 omhandlede beløb havde været genstand for tilbagesøgning på tidspunktet for retsmødet i denne sag.
- 98 En sådan situation er åbenbart uforenelig med den berørte medlemsstats forpligtelse til at nå til en effektiv tilbagesøgning af de skyldige beløb og udgør bevis på en tilsidesættelse af pligten til omgående og effektiv gennemførelse af nævnte beslutning.
- 99 Endvidere følger det af fast retspraksis, at den eneste indsigelse, som kan gøres gældende af en medlemsstat i et af Kommissionen anlagt traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, er indsigelsen om, at det er absolut umuligt at gennemføre denne institutions beslutning om tilbagesøgning af den omhandlede støtte korrekt (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 100 I denne sag har Kongeriget Spanien imidlertid end ikke hævdet, at en sådan gennemførelse var umulig.
- 101 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, dels at betingelsen om, at det skal være absolut umuligt at gennemføre beslutningen, ikke er opfyldt, når den sagsøgte medlemsstat udelukkende har påberåbt sig de juridiske, politiske og praktiske vanskeligheder, som gennemførelsen af beslutningen indebar, uden at have gjort noget reelt forsøg på at tilbagesøge støtten hos de pågældende virksomheder eller foreslå Kommissionen sådanne alternative metoder til gennemførelse af beslutningen, som ville have gjort det muligt at overvinde vanskelighederne, dels at hævdede interne vanskeligheder forbundet med gennemførelsen af en afgørelse fra Kommissionen ikke kan begrunde, at denne medlemsstat undlader at overholde sine forpligtelser efter EU-retten (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Polen, præmis 70 og 72).
- 102 Under disse omstændigheder kan de forklaringer, som nævnte medlemsstat har fremlagt i sit svarskrift, og som er baseret på hævdede vanskeligheder af intern karakter, ikke under nogen omstændigheder begrunde den manglende gennemførelse af beslutning 1999/509.

- 103 Med hensyn til den af Kongeriget Spanien påberåbte omstændighed, at Indosa, og endog virksomhedens efterfølger, CMD, er gået konkurs, og at tilbagesøgning af støtten er umulig, fordi der ikke er nogen aktiver, bemærkes, at når en ulovligt ydet støtte skal tilbagesøges fra en virksomhed, der er under konkurs eller undergivet en konkursbehandling, som har til formål at realisere aktiver eller afvikle gæld, har Domstolen flere gange fastslået, at den omstændighed, at virksomheden er i vanskeligheder eller under konkurs, ikke berører forpligtelsen til tilbagesøgning (jf. dommen af 11.12.2012 i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).
- 104 Det følger ligeledes af fast retspraksis, at en genoprettelse af den tidligere situation og en eliminering af konkurrencefordrejningen som følge af den ulovligt ydede støtte i princippet kan opnås ved, at fordringen på tilbagebetaling af den omhandlede støtte opføres på listen over anmeldte krav (jf. dommen af 11.12.2012 i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).
- 105 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at på den relevante dato den 25. januar 2006 havde den ulovlige støtte ikke været genstand for en sådan opførelse.
- 106 I betragtning af de særlige omstændigheder i denne sag og de af parterne fremførte argumenter skal det desuden præciseres, at i modsætning til hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, selv om den formalitet, der består i at få fordringen vedrørende den omhandlede støtte opført på listen over anmeldte krav, var blevet opfyldt inden for den fastsatte frist, ville det ikke i sig selv have været tilstrækkeligt til at opfylde forpligtelsen til at gennemføre beslutning 1999/509 og eliminere den konkurrencefordrejning, som den ydede støtte har forårsaget.
- 107 Som Domstolen allerede flere gange har fastslået, kan opførelsen af en fordring på tilbagebetaling af en given støtte på listen over anmeldte krav nemlig kun opfylde tilbagesøgningspligten, såfremt konkursbehandlingen, i tilfælde, hvor de statslige myndigheder ikke kan tilbagesøge hele støtten, fører til likvidation af den virksomhed, der har modtaget den ulovlige støtte, dvs. endeligt ophør af dens aktivitet (jf. dommen af 11.12.2012 i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis).
- 108 I det foreliggende tilfælde har det imidlertid vist sig ikke alene, at der den 25. januar 2006 endnu ikke var foretaget likvidation af Indosa, men at virksomhedens aktiviteter desuden var blevet fortsat ved CMD's og derpå Euskomenajes mellemkomst.
- 109 Når den virksomhed, der har modtaget ulovlig støtte, er gået konkurs, og der er stiftet et nyt selskab med henblik på at fortsætte den konkursramte virksomheds aktivitet, kan fortsættelsen af denne aktivitet, når den omhandlede støtte ikke er tilbagesøgt fuldt ud, bevirke, at den konkurrencefordrejning, som er forårsaget af den konkurrencefordel, som denne virksomhed har opnået på markedet i forhold til sine konkurrenter, varer ved. Derfor kan et sådant nystiftet selskab, hvis der fortsat foreligger en fordel for det, være forpligtet til at tilbagebetale den omhandlede støtte. Dette er navnlig tilfældet, når det er godtgjort, at dette selskab faktisk nyder godt af den konkurrencefordel, der er forbundet med nævnte støtte, og særligt når selskabet erhverver aktiver fra virksomheden i likvidation uden som modydelse at betale en pris svarende til markedsværdien, eller når stiftelsen af et sådant selskab bevirker omgåelse af pligten til at tilbagesøge nævnte støtte. Dette gælder særligt, når betalingen af en pris svarende til markedsvilkårene ikke er tilstrækkelig til at opveje den konkurrencefordel, der er forbundet med den ulovlige støtte. De foregående betragtninger afkræftes i øvrigt ikke af dommen af 17. november 2011 i sagen Kommissionen mod Italien, som Kongeriget Spanien har påberåbt sig (dom af 11.12.2012 i sagen Kommissionen mod Spanien, præmis 106 og 108 og den deri nævnte retspraksis).
- 110 Det skal i denne forbindelse understreges, at Kongeriget Spanien i det foreliggende tilfælde ikke inden for den fastsatte frist har truffet nogen foranstaltning, der kunne sikre tilbagesøgningen af den omhandlede ulovlige støtte.

- 111 For det første har den selvstyrende region Baskerlandet således først den 3. december 2010 anmodet om at få en del af fordringen på tilbagebetaling af den ulovlige støtte opført på listen over anmeldte krav i CMD's konkursbo. Som det fremgår af præmis 23 og 73 i dommen af 11.12.2012 i sagen Kommissionen mod Spanien, vedrører det i denne forbindelse anmeldte krav desuden den støtte, der blev erklæret ulovlig ved beslutning 91/1, mens nærværende tvist vedrører den støtte, der er omhandlet i beslutning 1999/509.
- 112 For det andet indgav nævnte selvstyrende region først den 3. marts 2011 en begæring til Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao med henblik på at få indstillet den aktivitet, som Euskomenaje udøvede i CMD's lokaler.
- 113 Henset til samtlige foregående betragtninger må det derfor fastslås, at Kongeriget Spanien ikke med føje kan hævde at have gennemført beslutning 1999/509, hvorfor det af Kommissionen anlagte søgsmål må anses for at være begrundet i dets helhed.
- 114 Det må følgelig fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til artikel 288, stk. 4, TEUF og artikel 2 og 3 i beslutning 1999/509, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne beslutning hvad angår Indosa.

Sagens omkostninger

- 115 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Kongeriget Spanien har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til artikel 288, stk. 4, TEUF og artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 1999/509/EF af 14. oktober 1989 om Spaniens støtte til virksomhederne i Magefesa-koncernen og deres efterfølgere, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne beslutning hvad angår virksomheden Industrias Domésticas, SA.**
- 2) **Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter